

LATSO

New York,
Washington,
Niagara Falls

LATSO: LTS

**New York,
Washington,
Niagara Falls**

23. júl – 4. august 2016

LTS

Latsov
turistický
sprievodca

aneb cestopis
s človečinou

Text © Latso, 2016
Illustration © MgA. Barbora Franková, 2016

ISBN 978-80-972721-6-6

obsah

21. máj 2016 (sobota) Plánovanie I.	9
22. máj 2016 (nedeľa) Plánovanie II.	11
23. júla (sobota) Šatan, Breiner, Bondra	22
24. júla (nedeľa) „Aké je Japonsko?“	59
25. júla (pondelok) Ševčík dnes nemá službu	87
26. júla (utorok) Time is money, money is honey	131
27. júla (streda) „A Ježiš naozaj existoval?“ aneb „Idete na Nohavicu?“	162
28. júla (štvrtok) „Pane, vy ste víajpí!“	194
29. júla (piatok) „Teraz mi začína dovolenka“	208
30. júla (sobota) HC Košice, hokejový majstri Slovenska 1997/98???	222
31. júla (nedeľa) Marko naviguje taxikára aneb „Spasíba!“	261
1. augusta (pondelok) „Náš futbal bude o dvadsať rokov taký populárny ako váš“	264
2. augusta (utorok) Voda, voda, samá voda	271
3. augusta (streda) Let naspäť trvá dlhšie	310
Záver na druhú 😊 Klišé „Made in the USA“	315

Plánovanie I.
21. máj 2016 (sobota)

Je presne 16:00, prestávka po prvej tretine semifinále majstrovstiev sveta v hokeji (zápas v Moskve, Rusi vedú nad Fínmi 1:0 gólom Širokova) a ja si navela navela sadám za počítač spísať, čo všetko som zatiaľ urobil v prípravách na našu rodinnú „tútavzndsixtín júesej holidej“. Neskutočne sa mi nechce, čím som starší, tým ťažšie sa rozbieham. Dejavú „jak hovado“, presne ako za mojich študentských čias. Čo všetko si moja zábudlivá myseľ nevymyslí, len aby som nemusel nič písať. Naozaj sranda, pristupujem k tomu, ako keby ma do písania niekto nútil a hľadám všetky možné výhovorky a zámienky prečo nepísať. Aj teraz to „balím“, pretože z obývačky počujem, že už začala druhá tretina, na čo Marko s Luckou „kapánek dlabú“ (Emka na to hodila boba úplne a išla s kámoškami do Eurovey) a Lucia zápalisto a farbisto opisuje zážitky zo škôlky vďačnému poslucháčovi Markovi.

Prestávka po druhej tretine (Fíni otočili na 3:1, dvakrát Aho, raz Jokinen) a ja sa pokúšam pokračovať.

Takže, celé to začalo vlni niekedy v septembri. Počas minuloročnej dovolenky v Toskánsku a aj krátko po nej, som sa sporil s Emkou o dovolenke 2016. Ja som chcel ísť do Nórska, Ema do Švédska. Ja som ju „dával dole“ „presvedčivým“ argumentom „vo Švédsku nič nie je“ (sorry Švédí). Emka argumentovala Štokholmom. Niekde vyhrabala, že ročne ho navštívi 10 miliónov ľudí, čo ma ale vôbec neobmäkčilo. Treba si priznať, že Emuš 😊, že primárnym dôvodom je jej láska k hokeju, hlavne k jej miláčikovi Sigaletovi, ktorého dres s číslom 5 aj s autogramom nosí Emka na každucký zápas Slovana a keďže číslo 5 žije a v kariére pokračuje vo švédskom klube Frolunda, tak najnovšia Emkina geografická láska je Sverige.

Je po zápase, Fíni to dali (3:1), tešíme sa celá rodina. Nie pri každom zápase sa zhodneme, napríklad v prípade Barca versus Real sme rozpoltení presne na polovicu, ja s Markom Real, Lucia s Emou Barca, ale v tomto prípade nebolo o čom. V našej rodine 4:0 pre Fínov. Ale kde som to skončil? Jasné, USA. Už počas natáhovačiek s Emou som mal kdesi vzadu New York. V septembri som to vytiahol na svetlo Božie a čuduj sa svete všetci to akceptovali, dokonca aj Lucia, ktorá celé roky tvrdila, že na dlhé lety ona nie je, že „to pôjdete bezo mňa“, to schválila

s argumentom „však keď to padne, tak tam budeme všetci, aspoň mi nebude za vami smutno“ a dokonca sama navrhla rozšírenie o Washington a Niagarské vodopády.

Do vybavovania som sa obul presne prvého januára. Cez internet som vyplnil formuláre ESTA (elektronické víza) a uhradil prvé poplatky, 32 evri za osobu. Naschvál som čakal do nového roku, pretože víza sa vydávajú na 2 roky a ja som si v čase vianočného kludu, keď som sa na to už už chystal, povedal „počkaj, chlape, pár dní a budeš mať víza do roku 2018, nie iba do roku 2017 😊“. To som ale clever guy, aren´t I? Späť k vízam. Vlastne prvého januára som vybavil iba dvojce víza, pretože do ESTA formulára sa vyplňa číslo pasu a..... a Ema aj Lucia mali pasy neplatné, po lehote, expired. No jo, tak sme ihneď nabehli na políciu a požiadali o pasy. Lucka využila situáciu a požiadala aj o nový vodičák, pretože starý jej zobral nohy spolu s peňaženkou s hotovosťou 200 euro a aj s ďalšími dokladmi v jej milovanej škôlke. Takisto Emka dostala bonus navyše. Pani „pasováčka“ jej ponúkla možnosť požiadať o občiansky preukaz, napriek tomu, že 15 bude mať až v marci, čo Emuš samozrejme s radosťou urobila. Cca po desiatich dňoch cinkla Lucke SMS, pasy hotové, a ja som 19. januára vybavil víza aj pre zvyšných členov posádky.

Ako som bol celý zhavý, tak v ten istý deň som kúpil aj letenky. Odlietame 23. júla a vraciame sa 4. augusta. Prvýkrát po dlhých rokoch nepôjdeme na dovolenku v našom tradičnom termíne okolo 5. júla! Dôvodom je, že šéfovia ma upozornili, že európsky „Ratika end-user meeting“ bude vo Frankfurte a termíny mi dali hneď dva: 10. – 14. júl, alebo 17. – 21. júl. Vraj to upresnia neskôr. No jo „later“, ale bližšia košeľa ako kabát, ceny leteniek budú s blížiacim sa letom len a len rásť a ktovie kedy sa šéfovia rozhybu (nakoniec dali vedieť prvého marca a termín? 17. -20. júl, o jeden deň to skrátili oproti pôvodnému plánu). Nevadí, zmena je život.

Myslím si, že cez Sky-tours som urobil perfektný deal. Presne na chl p 2125,44 poctivých amerických dolárov za 4 spiatocné letenky vrátane výberu miesta (sedíme spolu) a poistenia proti zmeškaniu letu (Travel Waiver Protection Certificate). Myslím si, že fakt dobrá cena, berúc do úvahy, že počas Vianoc som mal vybrouzované Air Berlin, a to by nás

koštovalo cez 4000 evri. V tom momente som bol na 100% presvedčený, že najlepšia možná ponuka..... Ešteže som neurobil „quick jump to the conclusion“ ako to ja zvyknem a neviem, aký anjel strážny stál nado mnou a ešte som trochu pobrovzoval. Thank You, Google, what a relief!

Odlietame z Viedne o 7:45 ráno a o 13:00 na obed by sme mali byť v Big Apple (o trinástej amerického času). Medzipristátie na Heathrow. A tu sa vyskytli moje prvé obavy (vždy sa ich pri plánovaní dovolenky zopár vyskytne). Na prestup v Londýne

máme iba hodinu, prilet o 9:15 a odlet o 10:15. Práve preto som zaplatil poistku za zmeškanie letu. Do klidu ma ale dáva terminál. Je to ten istý terminál, terminál číslo 3, na ktorom pristaneme a aj z neho odlietame do NY, takže snád to bude O. K. V tom ideálnom prípade možno aj to isté lietadlo. Už len doplním, že letíme s AA (American Airlines).

Jo a teraz mi dajte pokoj, idem pozerat druhé semifinále Kanada – USA.

Plánovanie II. 22. máj 2016 (nedeľa)

So, here I am. Môžeme pokračovať. By the way, Kanada – USA 4:3.

Let naspäť je to isté, ako cez kopirák. Odlet z JFK Airport, terminál 8, 3. augusta o 6:45 večer (samozrejme amerického času). Medzipristátie na Heathrow 4. augusta o 6:50 ráno (noc strávime v lietadle), terminál 3 a odlet z toho istého terminálu o 7:55. Pristátie vo Viedni o 11:05.

Začiatkom februára sa bavím s Luckou, ako si pobyt rozložíme. V podstate v tom mám jasno, jediné čo si chcem vyjasniť je, či pri Niagara Falls 2 noci, alebo 3. Nakoniec sa zhodujeme, že dáme 3 noci, čo znamená 2 celé dni, jeden deň na plavbu loďou pod vodopádmi, zostup peši k vodopádom a prehliadka americkej časti vodopádov a na druhý deň sa prejdeme mostom do Kanady a pozrieme si ich z kanadskej strany. Vraj z kanadskej strany sú krajšie. O. K., konsenzus was done, takže sumárne naše východoamerické dobrodružstvo vyzerá nasledovne: 23. – 29. júl New York, 29. júla vlakom do Washington, tam strávime 2 noci (1 deň), čo by malo stačiť, veď chceme vidieť iba 2 „veci“, Biely dom a Capitol, 31. júla naspäť vlakom do NY, prespíme na JFK letisku, 1. augusta odlet do Buffala a 4. augusta (keďže chceme stráviť na niagarských vodopádoch 2 dni, tak musíme predsa odletieť 4. augusta, nie? To dá predsa rozum! 😊). Jo, je mi jasné, že každý čitateľ týchto riadkov si teraz vraví: „Moment, moment, moment, tu niečo nesedí, však 3. augusta predsa odlietajú z NY domov.“ Ha, ha, ha, no jasné, aký múdry, alebo ako by povedal klasik, „No bôže, aký malicherný, nesmieme byť až takí uzkoprsí, centimeter hore, centimeter dole....“, sorry, vlastne v tomto prípade „deň hore, deň dole....“ O. K., srandičky, ale faktom je, že kamamrát Alzheimer sa asi začína prejavovať a ja som bez váhania 13. februára zabukoval letenky cez Cheapoair.com (letíme s JetBlue Airways), odlet z JFK 1. augusta o 2:44 poobede, prilet do Buffala o 4:14 a odlet z Buffala 4. augusta o 10:00 doobeda, pristátie na JFK o 11:18, cena 4 spiatočných leteniek ako od Mattella, 904,- USD vrátane výberu miesta (znovu sedíme spolu: 3A, 3B, 3C a 3D) a Travel Protection Plan Cost (cca 52 dolárikov). Ešte som hodil skúsené manažérsko-plánovaco-cestovateľské oko do môjho stolového kalendára, kde som mal vyznačený komplet časový itinerár dovolenky a uistil sa, že všetko je O. K., prestup

stíhame, v NY pristaneme o 11:18 hod. a domov odlietame predsa až večer o 6:45, takže „času jak dreva.“ No jo, ale to nie je všetko, toto by jeden ešte možno „jako-tak“ pochopil, ale predstavte si, že ja blbec, som do stolového kalendára pod dátum 4. augusta napísal poznámku „odlet z Buffala o 10:00 hod.“ a pritom som už mal pod tým istým dátumom poznámku „prilet z dovolenky“ a o dátum vyššie, 3. augusta som mal poznámku „odlet z NY o 18:45 hod. (JFK Airport)“ No comment! Neviem, či máte niekedy pocit, že keď s odstupom času hodnotíte svoje „fahy“, tak nechápete sami seba, ale ja som niekedy v apríli mal tento pocit, navyše premiešaný s výraznou dávkou ostudy, hanby, pochybností o samom sebe (mal by som už naozaj navštíviť lekára?) dotiahnutý do absolútnej dokonalosti. Ale nepredbiehajme, sme vo februári a ja som úplne v pohode 😊. Takže okrem leteniek som zabukoval aj hotel Comfort Inn The Pointe s výhľadom na vodopády, 2 Queen beds (spíme všetci spolu na jednej izbe), 1.-4. august (622,86 EUR) a odvoz z letiska na hotel a aj z hotela na letisko (4. augusta!!!), Buffalo Airport Shuttle za 140 dolárikov (70 tam a 70 naspäť). Nech to máme pekne komplet 😊!

Mimochodom, keď platíte s klasickou VISA kartou, tak takmer vždy treba počítať s „ňákymi“ drobnými za (citujem z výpisu) „Poplatok za spracovanie transakcií v inej mene ako EUR“. Konkrétne pri platbe za letenky „do“ a „z“ Buffala to bolo dohromady 16,13 EUR. Prečo píšem dohromady? Pretože síce zaplatíte jednorázovo (sorry, ale neviem si odpustiť citát z povestnej Youtube scény „Čtvrtníček startuje internet“), „jedným jebem“, ale vo výpise to máte strhnuté na desaťkrát, 1 x 92,28 Eura pre Cheapoair (plus uvedený poplatok za platbu v inej mene ako EUR = 1,85 €) a 4 x 178,32 € pre JETBLUE (a samozrejme plus 4 x daný poplatok 3,57 €).

13. februára som takisto kúpil lístky na Sochu slobody. „Statue of Liberty Tickets“, 4 Adults, 112 USD. Objednal som to na 26. júla, utorok o 10:00, „Reserve with Crown Ticket“, keď už tam budeme, „tak ať je to se všim všudy“, vrátane výhľadu z koruny. V mailovom potvrdení sa píše, že z bezpečnostných dôvodov neobdržím žiadne lístky „do koruny“, „korunové“ lístky sú iba na osobné vyzdvihnutie (Will-Call) v okienku „Pre-Paid ticket“

v deň vstupu. Odjazd („odplavba“) je z Battery parku a v sezóne (jún – august) mi odporúčajú prísť aspoň hodinu vopred, aby som mal dostatok času na vyzdvihnutie lístkov a osobnú bezpečnostnú prehladku. Ďalej musím pri okienku uviesť „Statue of Liberty Ticket Confirmation number“, ktoré je v záhlaví mailu a každý dospelý jedinec musí mať so sebou nejaký platný ID. Inak, zasa „strháčka“ na dvakrát, 84 dolárikov (74,82 €) si strhla „STATUE CRUISES“ (lodička) a samotná socha si zobrala len 28 júes dolrs (25,06 €), napriek tomu, že som platil jedným je..... však viete. A aby sa nezabudlo, plus zasa zopár drobných za platbu v inej mene.

14. februára som kúpil jednu noc na JFK Airport (Crowne Plaza Jfk Airport New York City Hotel), 31. júl – 1. august, 307,66 EUR. Už treba len doplniť, že obidva hotely som kupoval cez agoda.com. Pôvodne som si myslel, že všetko pôjde cez booking, nanajvýš cez trivago, ale pomerne rýchlo som pochopil (ja viem, že po prečítaní hore uvedených riadkov to vyznieva dosť nedôveryhodne 😊), že v Amerike je iný silný hráč na trhu internetových hotelových

rezervácií. A dopĺňujúce info číslo 2: Agoda nestrha z platieb VISA kartou „Poplatok za spracovanie transakcií v inej mene ako EUR“.

16. apríla kupujem ubytovanie v NY od 23. do 29. júla, ako inak, cez Agoda. Holiday Inn Express New York City Times Square Hotel za 1.765,40 €. Kde len berú tí amíci tieto dlhé názvy? No jo, do názvu dajú komplet adresu, nejako ich musia odlišiť, keď tých „dovolenkových krčiem“ majú v New Yorku toľko.

V ten istý deň kupujem lístky na vlak New York – Washington, AMTRAK, na 29. júla, odjazd z Penn Station NY o 11:00, príjazd do Washington o 14:55. Návrat 31. júla o 13:53 (odjazd z Washington o 10:55). Cena ako sa patrí, 1.288 dolárov (1.145,60 €) plus poistenie za 34 dolárov. Nech nejem, v Amerike budeme prvýkrát v živote a možno aj posledný a tak som zobral prvú triedu, niečo ako náš rýchlik. „Economy“ je síce takmer o polovicu lacnejšia, ale trvá to o cca hodinu dlhšie, vlak má oveľa viac zastávok.

A teraz to príde.....Moment, ešte malá vsuvka: Majstrovstvá sveta v hokeji 2016 (Moskva a Petrohrad) vyhrali Kanadania. Vo finále porazili Fínov 2:0 (McDavid a Duchene).

Takže znovu: A teraz to príde. Už sme takmer komplet vybavení, mädlím si ruky..... Ty kokso! Čóóóó???? Neverím vlastným očiam, prezerám poznámky v kalendári. To čo je? To som sa určite pomýlil, ako je možné, že tu mám 3. augusta napísané „odlet z NY o 18:45 hod. (JFK Airport)“ a 4. augusta mám dve poznámky: „prílet z dovolenky o 11:05 hod.“ a „odlet z Buffala o 10:00 hod.“? Tu bude určite iba chyba v zázname. V panike vyťahujem vytlačené vaučre a rýchlo v nich listujem..... „Ja debil,“ vravím si a trikrát si prezerám vaučre. No nič, je to fakt, mal by som navštíviť doktora, lepšie to už nebude. Idem sa pochváliť Lucke. Berie to relatívne pokojne. V krátkosti spomenie svojich vlastných pár Alzheimerových kiksov a lakonicky sa spýta: „O koľko sme prišli?“ „No jo, kebyže sa dá prebukovať let z NY o deň neskôr, tak možno o nič, ak sa nebude dať, tak najdrahší variant je kúpa nových leteniek z NY do Viedne, to je minimálne 1000 dolárov, pokiaľ ešte platia ceny z januára, kedy som to rezervoval a poslednou možnosťou je kúpa nových leteniek z Buffala do New Yorku o deň skôr. V tom prípade prideme o prachy za nové letenky a vyhodili sme prachy za jednu noc pri Niagare.“ „A to nám nevrátia?“ , pýta sa Lucia. „Neviem,“ pokrčím plecami, „samozrejme skúsím.“

Najprv skúšam posunúť odlet z New Yorku o deň neskôr. Píšem im mail, na čo mi prichádza automatická odpoveď:

LATSO,

A request for support has been created and assigned ticket #643486. A representative will follow-up with you as soon as possible.

You can view this ticket's progress online here: <http://support.sky-tours.com/view.php?auth=01x-pw0aaafavaaaaOX0YGU0GXy3CYg%3D%3D>.

If you wish to send additional comments or information regarding this issue, please don't open a new ticket or reply to this email. Simply use the link above and update the ticket.

Support Dept“

a následne ešte v ten istý deň (16. apríl), cca o 2 hodiny mi píšu:

LATSO,

A customer support staff member has replied to your support request, #934569 with the following response:

Thank you for contacting us. We can book the flights below:

NGGOF5

1* AA6642N 03AUG WE VIELHR 0745 0915
2 AA 101N 03AUG WE LHRJFK 1015 1300

3 AA 104G 20AUG SA JFKLHR 2225 1030
4* AA6566N 21AUG SU LHRVIE 1140 1455

The additional cost will be as follows:

reissue fee: 55 USD per passenger
airline penalty: 205 USD per passenger
fare difference: 640 USD per passenger

Total additional cost is 900 USD per passenger and still not guaranteed unless booked and ticketed.

No change made yet. Please advise if you want to proceed with the change.
Please note that any change must be confrimed 24 hours before the flight.

Thank you
Best regards,
Karem
Customer Support

We hope this response has sufficiently answered your questions. If not, please click on the link below to post your new request.

<http://support.sky-tours.com/view.php?auth=01x-pw0aaafevaaaajl%2B8railUqv2DQ%3D%3D>

This message was sent from a notification-only email address that does not accept incoming email.
Please do not reply to this message.“

Tak to je bomba! Za doplatok 900 dolárov na osobu (!) môžem letieť 3. augusta ráno, čo nám aj tak nepomôže, alebo mi ponúkli, za ten istý doplatok, 3600 dolárov „overall“, ďalší termín a to 20. AUGUST!!!

No jo, tudy cesta nevede. Ešte si preklikám internet a fakt, v apríli už jednosmernú letenku pod 1000 dolárov na hlavu nezoženiem.

Pokus číslo dva, skúšam sa obrátiť na cheapoair a požiadať ich o prebukovanie letu o deň skôr. Ich prvá odpoveď (18. apríla) mi dáva nádej:

„Dear Customer,

Thank you for contacting CheapOair.com
We understand your concern regarding the Booking Cancellation.
Please provide us your 8 digits booking number so that we can assist you.
We appreciate your business and thank you for choosing CheapOair.

Thank you,
Stacie
CheapOair.com“

ale ich nasledujúci mail o dva dni neskôr ma vrátil do reality:

„Dear Latso,

Thank you for contacting CheapOair.com
This is in reference to your email regarding partial cancellation.
We would like to inform you that as per airlines rules and regulations partial cancellation or partial refund is not possible.
If you require any further assistance, please feel free to write an e mail with your query to us or you can call us at 1-866-636-9088 or 1-212-478-0335.

Thank you,
Jenna
Cheapoair.com“

No jo, že by som urobil chybu číslo dva, keď som si už 17. apríla, v rámci hesla „udržujte paniku“ kúpil nové lístky na trasu Buffalo – New York? Možno to videli v systéme a vraceli si, že keď už som aj tak nové lístky kúpil, tak načo by mi vracali prachy. No, tak toto sa už nikdy nedozviem. Tak už len pre „pořádek“: nový let máme 3. augusta, odlet z Buffala o 10:00, prílet na JFK NY o 11:18 a koštovalo nás to 460 dolárov (408,55 €).

Hotel pri Niagara Falls sa snažím najskôr kontaktovať takisto elektronicky, ale Agoda nemá na vaučri žiadny mailový kontakt. Skúšam cez webový formulár, ale z množstva možností sa len jediná ako tak významovo približuje tomu, čo ja potrebujem: „Skorší odchod“ (Earlier leaving). Je mi jasné, že to nie je to pravé orechové, ale očakávam, že mi aspoň odpíšu, keďže som sa v „Comments“ pekne rozpísal. Nič po prvé, o pár dní to zopakujem. Znova bez odzvy. Zavolám na „Customer Support“ číslo a čuduj sa svete, ono to šlo. O pár dní (3. mája) mi

Agoda poslala späť na účet 207,62 €. Tak aspoň za ubytovanie sa nám peniažky vrátili, keď už nebudeme môcť pobudnúť na vodopádoch 2 dni (3 noci), ako sme pôvodne plánovali.

Naspäť k rezerváciám:

17. apríla kupujem 4 lístky na Empire State Buiding, 348 USD. Budeme tam cez hlavnú sezónu a tak hrozba dlhých radov na lístky a na vstup je akútna a preto volím drahší variant „The fastest way to experience the Heart of NYC! Skip all lines on the way to the 86th Floor, the most famous observatory in the world.“ za 65 dolárov na osobu plus doplatok 20 dolárov na osobu za vstup na vrchol, na 102 poschodie „Skip the lines on the way up to both of our observatories for stunning unmatched views of the city skyline and beyond.“ Ozaj, ako tak teraz počítam, štyrikrát 85 je 340. Prečo mi strhli 348? Ach tak, teraz, 22. mája, to na webe kontrolne preklikávam znovu a: „Convenience Fee (\$2 per ticket):“

Pri týchto lístkoch ma „chytá“ obava číslo dva. Na webe vám ctený Empire najskôr ponúkne možnosť zvoliť si počet lístkov. Tak som samozrejme odklikol 4. Následne som „Checkout-oval“ a vyplnil som moje kontaktné údaje, potvrdil som „☒ I accept and agree to the Terms and Conditions.“ a nepotvrdil (ako vždy 😊) „Subscribe to our email newsletter.“, „Submit-oval som Order“ a zaplatil. Mailom mi prišli 4 lístky (respektíve osem, štyri po 65 dolárov s nápisom „Web Express“ a štyri po 20 dolárov s nápisom „Web 102“). Potiaľto by bolo všetko O. K., ale zaráža ma jedna vec, na každom je uvedené „Ticket valid only for: LATSO“. No jo, aké iné meno by tam aj mohlo byť, keď na ich webovej pokladni mi žiadne iné neumožnili uviesť? Tak len dúfam, že nebudú až takí striktní a pustia tam okrem mňa aj moju posádku, inak si pôjdem pozrieť New York z vyhliadky na Empire State Building štyrikrát 😊.

A ešte jedna zaujímavosť v súvislosti s týmito Empire lístkami, vstup je presne na hodinu, v našom prípade na obed o 12:00, ale deň nie je daný: „Tickets are valid anytime for one year from date of purchase. Visit when it is most convenient for you. We’re open 8am to 2am every day.“ Upresnenie – vysvetlenie: Anytime od 8:00 ráno do 2:00 v noci rok od kúpy tam môžete ísť ak máte vstup „iba“ na 86. poschodie, ak idete „vejš“, na stodvojku 😊, tak máte určený čas.

15. mája, po výplate, keď nabehla ročná odmena, pretože už sme boli „účtovne“ 😊 blízko dna som kúpil poslednú „vecičku“, ubytovanie na 2 noci vo Washingtone (29. – 31. júl). Ako inak, Agoda. Na záver som si doprial, Intercontinental The Willard Washington D. C. Hotel, podľa mistra Gúgla 500 metrov od Bieleho domu, vzdušnou čiarou cca 300 metrov, za (nech nejem) 930 dolárov!

Ešte mi ostáva jedna drobnosť, posunúť odvoz z hotela pri Niagarských vodopádoch na letisko v Buffale o deň skôr. Toto považujem za takú nepodstatnú záležitosť v porovnaní s tým, čo som musel pomeniť doteraz, plus pracovné stresy (príprava návštevy šéfa Ratika pre Európu), plus rokmi pribúdajúca lenivosť, že som sa k tomu dokopal až začiatkom júna. Na vaučri čítam:

„**This is a system generated email. Please do not reply to this email but do call us with any questions or changes at 716-685-2550 or toll free 1-877-750-2550**“, takže budem musieť volať. Priznám sa, trochu mám obavy z „amerikánskej“ angličtiny a možno aj tento fakt prispel k tomu, že som to celé odkladal. Mám nejaké osobné skúsenosti a zopár jazykovo-hororových skúseností som si vypočul od známych. Nakoniec som sa 6. júna odhodlal a čuduj sa svete, absolutely no problem (nielen po konverzačnej stránke). Bez najmenších námietok a bez akýchkoľvek poplatkov zmenili náš transport a do pár minút som mal na maili potvrdenie.

1. júla volám do Peter Luger restaurant v Brooklyne. Rezervujem si stôl pre štyroch na večeru na 25. júla. Túto reštauráciu ospevoval kamarát Pali Stehlík tak presvedčivo, že som jednoducho nemohol inak. Vraj najlepší steak house v NY. Palo Stehlík je vôbec skvelý cestovateľský rozprávač, precestoval takmer celý svet a každú destináciu vie veľmi farbisto vykresliť. Až tak farbisto, že by ste tam najradšej hneď zajtra vycestovali. Samozrejme, aj v New Yorku mal pre mňa zopár reštauračných tipov, ale jednoznačne zvíťazil Peter Luger. Okrem najlepších steakov sa Palimu k tejto reštike viaže i story, ktorú rád všade rozpráva (ja osobne som ju od neho počul minimálne päťkrát 😊) a síce ako jeho kamoš odhadol ročný obrat tejto reštiky s presnosťou na

100.000 dolárov. Vraj vravel čašníkov: „Aký je obrat tejto reštaurácie? Tipujem 10 miliónov ročne.“ Na čo vraj čašníkov padla sánka: „Ako to viete? Na 100.000 dolárov ste to trafil presne.“ Na čo Paliho kamoš odpovedal: „Jednoducho, zrátal som si počet stoličiek v reštaurácii, vynásobil útratou jedného host’a, odhadujem 100 dolárov je priemerná tržba na osobu a vynásobil to počtom dní.“ Na čo vraj čašníkov padla sánka ešte viac 😊. Pali svoju obľúbenú story o Peťovi Lugerovi zvykne ukončiť: „Ale prines si keš, karty neberú. A rátať so 100 dolármi na osobu. Rezervuj si miesto pol roka vopred, ak to nestihnesh pol roka vopred, tak nemáš šancu!“

Túto Peter Luger story som si vypočul po cca štvrtýkrát v januári, keď sme „skedjúl“ mojej dovolenky preberali na našej tradičnej „vianočnej“ večeri v Chateau Belá (s dvomi kamarátmi Palovcami tradične „vianočno-večeruujeme“ v Belej ešte tradičnejšie v januári). To znamená, že už vtedy som bol s rezerváciou termínovo na hrane. Neviem čím to bolo, ale napriek pútavému rozprávaniu som sa k rezervácii nejak zvlášť „prudko“ nemal. Až v apríli som sa rozšybal a zabrouzoval som. Whooops! Ale veď oni sú dve. Jeden Peter Luger je v Brooklyne a jeden v Great Neck. Hmmm. No Pali Stehlík spomínal iba New York, neupresnil lokalitu. Co teď? Je sobota, 2. apríl, nebudem mu volať a navyše, pokiaľ si dobre pamätám, tak má byť zrovna teraz niekde na Bali. A tak mu píšem:

„Ahoj Pali,

prosím Ťa, ty si bol v Peter Luger v Brooklyne, alebo v Great Neck? <https://peterluger.com/our-locations>

Predpokladám, že v Brooklyne.

Laco.“

Prešiel, deň, dva,..... týždeň, dva..... a odpoveď nechodila. Vrazil som si, že určite bol na dovolenke a po dovolenke sa už k tomu nedostal. Nevadí, 29. apríla máme rodinný zraz, aká to náhoda, znovu v Belej, tentoraz na ochutnávke vína u Petrecha a tam bude okrem Peťa ešte zopár vetrom ošľahaných cestovateľov, tam to overím. Aj tak bolo a aj bolo, ako som predpokladal: v Brooklyne.

A tak im v nedeľu 1. mája píšem rezervačný mail. 2. mája som dostal odpoveď:

„Thank you for choosing our restaurant but unfortunately we do not take reservations, confirmations or cancellations via emails or faxes. You must call the restaurant directly on June 1 for the last 2 weeks of July at 1-718-387-7400. Monday

thru Sunday from 9am thru 11pm. You will need to give them an Instate telephone number so they can confirm the reservation with you. Hotel name or number will be fine. The best times to call are as early as 9am or after 6pm to 11pm. The lines are not that busy then. **You have reached the office** which is closed after 5pm and on weekends. **We do not have the reservation books here and the restaurant does not have computers.**

Thank You
The Office“

Predstav si, slávna reštika v New Yorku a nemá počítač! Prekvapenie číslo jedna. A prekvapenie (prekvapenie? 😊) číslo dva: nie je sa kam ponáhľať. Rezervácie na druhú polovicu júla začnú brať až od 1. júna. Napriek všetkému hore uvedenému ma 1. júna nepochytila žiadna panika. Naopak, som absolútne v klidu a myseľ mi zamestnáva návšteva postrachu Denisa, mistra „Kufayu“, šéfa Ratika pre Európu, ktorý vlni narobil na Slovensku riadny vietor a tak som si istý, že až do jeho odchodu 17. júna (príjazd na Slovensko 15. júna ráno) nič riešiť nebudem. Návšteva dopadla, chvalabogu, na výbornú a tak som sa konečne mohol venovať svojim dovolenkovým záležitostiam. 20. júna tam volám. Pán je veľmi ochotný a trpezlivý. Meno (priezvisko) mu musím samozrejme vyspelovať, ale inak no problem. Potvrdí mi rezerváciu na 25. júla na 18:45 hod. (ponúkol mi 18:45, 19:45 a 20:45) a už to chce len detail, môj telefónny kontakt. Teraz mi došlo, čo tým myslel básnik, keď mi napísal „You will need to give them an Instate telephone number so they can confirm the reservation with you. Hotel name or number will be fine.“ Moje telefónne číslo nestačí, musí to byť kontakt na americkú pôdu, najlepšie na hotel, kde budeme ubytovaní. Pán je, ako vravím, trpezlivý a vraj no problem, ochotne počká, kým vytiahnem voučer a to číslo nájdem. Hľadám hotelový voučer a ako inak, nachádzam ho ako posledný v kope „amerických lajstrov“. Ako hľadám, tak hľadám, ale číslo na hotel tam nie je, iba číslo na Agoda „Customer Service Center“ a názov hotela „Holiday Inn Express New York City Times Square“ mu nestačí. „O. K.,“ rezignujem, „zistím číslo hotela a zavolám Vám naspäť. Is it O. K. like that?“ „O. K., call later, no problem.“ „In 5 minutes,“ uisťujem ho. Z 5 minút boli takmer dva týždne. Vygúglil som hotelové telefónne číslo a o cca 3 minúty mu volám naspäť. Záznamník. A záznamník tam bol po celý deň, a aj na druhý deň. Potom prišla do toho služobka, víkend a tak skúšam znovu v pondelok 27. júna. To isté. Bingo prišlo až 1. júla. Americká Peter Luger pani mi potvrdila rezerváciu 25. júla na 18:45. Pani som musel svoje meno vyspelovať hneď dvakrát a na záver ma nezabudla upozorniť na keš, karty neberú. Kaliňák by mal radosť 😊.

2. júla hľadám na nete „americké“ obrázky, ktoré by mohla slečna Franková začať maľovať do tejto knižky s predstihom. By the way, slečnu Barboru Frankovú som nedávno navštívil osobne. Napísal som jej, že je fakt zvláštne, že už mi ilustrovala 2 knihy a ja nielen, že ju vôbec nepoznám, ale dokonca nemám na ňu ani mobil. Na čo mi ona odpísala, že sa veľmi teší. Ale úprimne, hlavným účelom mojej „pracovnej“ cesty do Ostravy bola táto kniha a to hneď z dvoch dôvodov: Po prvé cena, pretože sa mi zdá, že rastie oveľa rýchlejšie ako inflácia. Rozprávku o ekonomike aneb príbeh planéty Em mi ilustrovala za 600,-Kč za ilustráciu, Katalánsko za 800,-Kč a na záver Katalánska, keď som ju požiadal o nadpis na knihu, tak za nápis „Katalánsko“ si vypýtala 1.500,-Kč, čo sa mi už zdalo hodne. Druhým dôvodom bola skutočnosť, že slečne Barbore Frankovej, akožto učiteľke na umeleckej škole zrovna začínajú prázdniny a tak by už teoreticky mohla začať pracovať na tejto knihe. Niektoré objekty (Socha slobody, Capitol, Biely Dom,.....) môže predsa už maľovať bez toho, aby som ich mal navštívené. Chcem sa tým vyhnúť časovým problémom, ktoré sprevádzali Katalánsko a ktoré som vydával takmer dva roky. Návšteva dopadla úspešne i neúspešne, ako sa to zoberie. Ale vážne, na 80 až 90% úspešne. Slečna Franková súhlasila s pokračovaním spolupráce aj na túto knihu, je ochotná začať maľovať v predstihu, už od začiatku prázdnin a čo sa týka ceny, tak tu je tá malá strata kytičky na mojej strane. Nebude to síce 1.500 ako za titulku na Katalánsko ale dvestovkovej postupke som sa neubránil. „USA – východ“ ma bude košťovať rovný český litrik za kresbičku. Jak praví klasik „Ale nie o tom som chcel“, takže naspäť k druhému júlu a k brovzovaniu na internete. Ako som tak hľadal vhodný obrázok k Niagara Falls, tak si vravím, že nebolo by od veci kúpiť lístky aj na vyhladkovú loď k Niagarským vodopádom. Celkom ma prekvapilo, že kamarát Gúgl mi tentokrát dosť komplikoval situáciu. Volil som rôzne kľúčové slovné spojenia a stále mi ponúkal rôzne balíky 5 v jednom a podobne od 100 dolárov na osobu vyššie, prípadne plavbu z kanadskej strany. Po dvadsiatich minútach brovzovania mi bolo jasné, že nech budeme počas plavby robiť čokoľvek, tak napriek vyfasovaným pršiplášťom budeme mokrí cakom-prásk, dostal som užitočné rady tipu „nohavice si treba vyhrnúť pod pršiplášť a ten omotať napevno okolo nôh“, prípadne „mobil a foťak si schovajte pod pršiplášť“, ale nebol som ani o kúsok bližšie k jednotlivému lístku na vodopádový vodný výlet. Nakoniec som to skúsil cez „images“. Zadal som „niagara falls boat images“ a z jedného obrázku lode som si opísal názov „Maid of the Mist“ a to už bola kapánek iná káva. Za 4 lístky 73 dolárov. Plavba trvá dvadsať minút, lode vyrážajú z prístavu každých 15 minút a lístok platí počas celej sezóny 2016. SUPER!

No a kým sa vydáme na cestu, tak ešte zopár rád od scestovaných ľudí, s ktorými som sa na tému USA radil pred cestou. Najprv som oslovil Peťa z Martina, ktorý bol v „jú es ej“ dva či trikrát. Rád sa na tému cestovanie bavím s týmto bodrým, sympatickým a hlavne prirodzeným chlapíkom. Sedí na neho charakteristika, ktorú raz vyslovila Eňa Vacvalová na Olgu Feldekovú: „Tak úprimná a prirodzená osôbka, že až mám podozrenie, že to celé vedome hrá 😊.“ S Peťom sa ale spája iný citát, ktorý mám veľmi rád. Raz sme sa tak v partii bavili na cestovateľskú tému a na placi sa ocitli jazyky. Niektro nadhodil: „Lahko sa cestuje tomu, kto vie jazyky, minimálne angličtinu. Ja necestujem, nanajvýš s cestovkou. Mám smolu, nedohovorím sa“ a po chvíli ticha sa obrátil na Peťa, ktorý už stihol vyrozprávať svoje cestovateľské zážitky z USA, z Vietnamu a z Nového Zélandu: „A ty, ako, ty sa dohovoriš, vieš po anglicky?“ Na čo Peťo reagoval tak, ako ho poznám, bez najmenšieho zaváhania, bez náznaku hanby odpálil: „Neviem, ale cestujem,“ pričom to zduploval tým svojim typickým, úprímnym, odzbrojujúcim úsmevom a na dôvažok začal súkať jednu jazykovú cestovateľskú patáliu za druhou, ako inak, všetky ukončené happy-endom, aj keď raz mu práve pri vstupe do USA hrozilo, že ho nepustia ďalej. V duchu tohto chlapíka obdivujem, hlavne keď sa rozreční, ako v noci pristál so ženou v New Yorku, prenajal si auto a v daždi, ledva stierače stíhali, sa vybral do hotela do centra New Yorku. „Vtedy už ani mne nebolo všetko jedno,“ ukončil jednu zo svojich mnohých story Peťo.

Peťo mi radí hlavne kreditku. S obyčajnou platobnou kartou môžem mať v USA problémy. Možno v medzinárodných hoteloch by som uspel, ale vo všeobecnosti by som mal pri platbách problém. A tak poctivo naklušem do Sporiteľne a požiadam o kreditnú kartu. Bankový úradník, ktorý mi ju vydáva, na môj argument, že ju potrebujem, pretože idem do USA, horlivo pritaká, čím ma dáva do kľudu, že túto plastovú vecičku nevybavujem zbytočne. Úprimne, ak by nebolo tejto cesty, tak by som asi až do smrti žil v tom, že kreditku mám. Jednoducho som si myslel, že každá bankomatová karta je vlastne kreditná karta. No jo, chyba lávky, vraj moja platobná VISA karta je debetná karta, „debetka“, nie „kreditka“. V USA mnohé zariadenia akceptujú iba platby z kariet, ktoré sú kryté bankovými peniazmi a nie iba mojimi vlastnými peniazmi. Sám som zvedavý, ako to bude fungovať, pretože na mojej novej kreditke mám mesačný limit 1.500 Eur, ktorý po vyčerpaní musím do dvadsiateho nasledujúceho mesiaca vrátiť. Ale už tu, na Slovensku, ako som kartu testoval, som tento limit vyčerpal v polovici mesiaca a potom mi pri platbe na hoteli recepčná zahlásila: „Pane, na karte nie je dostatočná finančná hotovosť.“ Ach tak, takže 1.500 a dosť. A ja som bol v tom, že po vyčerpaní

1.500 evríčok začnem automaticky čerpať z môjho štandardného účtu, ale kdeže, kartu môžem znovu používať, až keď vrátim vyčerpané prostriedky. Ako to však budem riešiť v USA? Budem cez intertnet banking priebežne vracat vyčerpané peniažky, alebo si vopred nabijem kreditku na vyššiu sumu? Tam mi totiž 1.500 Eur rozhodne stačiť nebude. No nič, musím sa ísť ešte poradiť do banky.

A ešte jedna rada ku kreditke. Pali Stehlík: „A nevyberaj cez ňu peniaze z bankomat. Vyber s kreditkou je set – sakra drahý“.

Peťo ma ešte pripravuje na americké raňajky. „Tak na to sa priprav, to je kapitola sama o sebe. Slabý výber, žiadna zelenina, žiadne pečivo, chlieb, iba MASTER. To je niečo ako umelý chlieb, také niečo ako u nás ten lisovaný pukancový chlieb.“ A Pali Stehlík to zaklincoval: „My v USA chodíme na raňajky mimo hotel, niekde do kaviarne na kroasanty s kávou.“

Keď som sedel na obede s Peťom z Martina, tak sa pridala aj jeho spoločník Maroš: „Ja už by som tam nešiel, ja som dobrodruh, živelný typ, ja túto organizovanosť, samé príkazy a zákazy nemusím. Môj kamarát Jožo bol v USA dvakrát a povedal ‘Jebem celú Ameriku, už tam viac nepôjdem, dvakrát som tam bol a dvakrát ma zobrala polícia’.“ „Čože?“, pýtam sa so smiechom. „Nóóó. Prvýkrát keď tam bol, tak prekročil rýchlosť. To vieš, tam to neriešia hneď na mieste pokutou. Predvolali ho, musel ísť na políciu, výsluch, spísali zápisnicu. Také krátke priestupkové konanie, vieš. No a keď tam bol druhýkrát, tak bol venčiť psa a nevyšli mi tabuľku s nápisom ‘Zákaz vstupu so psom’, tak ho znovu zobrala polícia. A ja som taký istý. To isté na plážach,“ rozvádza tému Maroš, morskopotapačský to typ, „samé zákazy, tu sa nesmieš potápať, iba tu sa smieš potápať, iba potiaľto sa smieš potápať, tu nesmieš klásť oheň,.....“ Austrália to isté, ako cez kopirák. Ja mám najradšej Chorvátsko,“ pokračuje Maroš, ktorý sa zrovna vrátil z trojtýždňovej cesty po Austrálii. „No a ako povieš po anglicky voda?“, nečakane mení tému Maroš. „No ako? Votr“, odpovedám. „No vidíš, a ja som takmer v New Yorku ostal smädný. Na ulici som si chcel od černocho, ktorý predával minerálky kúpiť jednu fľašu. Vravím mu ‘Votr’, a on ‘What?, What?, What?’, stále dokola.“ „Počkej, to nemyslíš vážne, a ako si si ju mal vypýtať?“ „Vodř!, Vraj ‘vodř’, ‘D’, nie ‘T’. Vodř, nie votr.“

Na jednom obchodnom rokovaní ma pán XY upozorňuje: „A nepozerajte im do očí. To Američania nemajú radi.“ „Čože?“ „Vážne!“ pritaká so všetkou vážnosťou, „hlavne ženám. Tie to považujú za sexuálne obťažovanie.“ Pán XY bol vraj v USA pol roka: „Vnútrozemie majú krásne, príroda nádherná,

to mám prechodené, ale v mestách chýba história.“ Po chvíli lutujem, že som tému USA nadhodil, pretože pán je zjavný konšpirátor a dostávame sa k našim politikom a k tomu, ktorí z nich sú napojení na americkú lobu. Dosť ma to prekvapuje, pretože pán je mladý, cca 30-35 ročný a ja som bol v tom, že „Zem a vek“ je pre ľudí dôchodcovského veku, prípadne, pri všetkej úcte, pre mečiarovsko-dankovsko-kotlebovsko-ficovsko razeného voliča a ono vidá, zdání klame, scestovaný, štyrmi jazykmi hovoriaci mladý človek..... No čo už, na Slovensku tak skoro dobre nebude 😊.

Kamarát Dubák z Popradu mi potvrdzuje, že naozaj „Vodí. Oni všade dávajú ‘D’, nie ‘T’.“

Dubáka som si nechal ako posledného jüesej radcu. Veľmi rád sa stretám s týmto spolužiakom z výšky. Už som o tom písal v Katalánsku, sú ľudia „S“, svetlo, keď vojdú do miestnosti, tak sa zrazu rozsvieti, miestnosť sa rozjasní, nálada sa zdvihne minimálne o 50%, rozdávajú pozitívnu náladu a nabíjajú ostatných energiou a sú ľudia „T“, tma, keď niekam vojdú, tak sa zhasne, nálada je zrazu na bode mrazu a navyše neskutočne vysávajú energiu. Pri Dubákovi si už roky uvedomujem, že ono vlastne existujú aj rôzne podkategórie „Svetla“ a „Tmy“ (alebo „Nad-kategórie“??? 😊) a Dubák je dokonalý reprezentant pod(nad)kategórie Svetlo, je to taký Ustaloávač, Skludnovač, Pokojovač (pokoj) a Vyrovnávač (vyrovnanosť). Takéhoto kamoša najviac oceníte v hektických, stresových situáciách. Môžem byť akokoľvek pracovne rozhodný, vystresovaný, alebo ako kolega Matúš vraví „nervný“, tak stačí jedna večera s Dubákom pri fľaštičke dobrého vína vo Fortune v Spišskej Sobote a všetko zrazu vidím úplne inak, zákruty sa vyrovnajú, výtlky sa zaplátajú, odrazu sa nevrátiem slimačím (sorry Dubák 😊) tempom v trabante po tretotriedke, ale fičím si to po diaľnici v nablýskanom kabriolette s vetrom vo vlasoch. Zrazu je všetko hladké, jasné, rovné, priehľadné, zrazu všetkému rozumiem, z Dubáka sa na mňa prenesie ten jeho nezlomný a nespochybniteľný pokoj a vyrovnanosť, stres a nervy sú ta-tam a ja odchádzam z Popradu nabitý minimálne na mesiac. Dubák nie je vyslovene kategória Svetlo v tom naj-Svetlejšom zmysle slova, on keď vstúpi, tak miestnosť zrazu nesvieti ako mesiac v splne a vy nechytáte okamžite priam euforickú náladu, priam naopak, Dubák keď vojde do miestnosti vysvietenej na 3000 luxov, tak svetlo stlmí, nechá svietiť iba drobné bodové svetlá nad oknami a stolové lampičky, navodí komornú atmosféru a prinesie (sorry za patetizmus) pokoj na dušu. Dubák je SP = Svetlo – Pokoj. Škoda, že nám to na viac nevydá a vidíme sa raz, maximálne dvakrát do roka.

Dubák bol v USA tri týždne a trochu ma vystrašil s ich angličtinou. Dubák, ktorý v amerických fabrikách robil ISO prezentácie pre 20 až 25 ľudí mi vravel, že minimálne týždeň mal problém rozumieť americkému kolegovi. „Potom sa to zlomilo, dostal som sa do toho.“ ‘No poteš pánbúh,’ vravím si. „Ale inak sú super,“ rozvíja Dubák, „milí, priateľskí. Vieš, oni neriešia odkiaľ si. Tu v Európe na mňa bude vždy Belgičan pozeráť ako na niekoho z east-block, tak trochu zvrchu. Toto oni nemajú. Amíci nás berú všetkých rovnako, sme proste Európania. Im je jedno či si z Belgicka, Slovenska, Nemecka, Rumunska, oni to neriešia, si proste z Európy.“

„A priprav sa na natrieskané reštaurácie. Oni doma nevaria, všetky reštaurácie sú preplnené, všade čakáš. Nebol som síce v tých najväčších mestách, ako New York, Washington,..., ale myslím si, že tam to nebude o nič lepšie, skôr naopak. Raz sme išli do mesta na večeru, do reštaurácie sme dorazili o šiestej a čašník vraví, že nás zoberie o trištvrte na osem. Tak sme išli do vedľajšej reštaurácie a tam, že nás zoberú o pol ôsmej 😊..... A tá obezita, ale fakt extrémna obezita. Aj tu vidíš tučných, ale tam som každý deň videl na ulici minimálne päť, šesť takých extrémne obéznych, takých, akých tu vidím tak dva, trikrát za celý rok. Raz na večeri vedľa pri stole sedela rodinka, každý aspoň 150 kíl. Ona mala také rameno ako moje dve nohy spolu. Ja neviem, až taká nenormálna obezita, asi to majú z tej modifikovanej stravy.“ „Já Ti nevím Karle,“ reagujem, „v tomto som laik, ale podľa mňa, môžeš mať stravu modifikovanú ako chceš, nepriberáš z modifikácie, ale z kalórií. Ak sa neprežerieš modifikovanej stravy, tak nemôžeš pribrať.“ „Já neviem,“ rozvíja Dubák, „ale máš pravdu, že dotyčná mala na večeru veľký burger s hranolkami a litrovou kolou.“

„Majú lacný benzín,“ pokračuje Dubák, „3 doláre za galón. To máš niečo cez 60 centov za liter. Lacnejší benzín som videl už iba v Rusku.“

O. K., tak poďme si to všetko overiť.

Šatan, Breiner, Bondra

23. júla (sobota)

Tri dni pred odletom odvoz na letisko so švagrom Paľom definitívne padol. Paľo už nejazdí na oktávke, ale dočasne na fabii z požičovne (oktávka je nabúraná) a má obavy, že sa mu do malého kufra nepomestí naša batožina. Najskôr som zvažoval, že ak sa nevojde, tak môžeme si dať nejaký kufor na kolená, ale nakoniec som si to rozmyslel. Gúgl mi ponúkol spoločnosť Transpot Schwechat:

„Dobry den pan Latso, dakujeme pekne za Vasu objednavku.

Potvrdzujeme Vase vyzdvihnúť v dnoch 23.7. o 4.40 hod Kamelova 8, pristavene bude vozidlo Mercedes E combi, za cenu 48 eur 4.8. Vas bude cakať vodič v priletovej hale, s tabulkou s Vasim menom, po aktualnom case pristatia Vasho lietadla. Cena je 53 eur.

V prípade otazok nas prosim kontaktujte. Pekny den“

Definitívne ma o správnosti rozhodnutia presvedčil profesionálny prístup. Na internetovú rezerváciu sa mi ozvala podľa hlasu slečna a stručne a jasne, k meritu veci si overila, čo potrebovala vedieť: Vek detí (kvôli autosedačkám), počet batožín („tak to vám radšej pridám Mercedes s väčším kufrom“) a leteckú spoločnosť, s ktorou letíme, tam aj naspäť. Následne mi prišiel hore uvedený e-mail.

Taxikár je presný, o 4:39 sme vyšli z baráku a on už čakal pri vchode, ochotne nám naložil kufre a vyrážame. Zhovorčivý je tak akurát, presne tak, ako mi to po zhruba dvojhodinovom spánku vyhovuje, to znamená, že nevyvíja rečnickú aktivitu, rešpektuje ospalú situáciu a až keď sa ja trochu oklepem, tak sa chytá na moju udičku. Ozývam sa až po tom, ako sa napojil na diaľnicu Budapešť Viedeň: „Ale tu natrepali tých radarov,“ vravím potom, ako sme minuli prvý stacionárny radar pri odpočívadle, „len na tomto úseku po Schwechat sú tri.“ „Tiež som už platil, 45 Euro,“ pridáva sa a opíše mi situáciu ako bol radar, ktorý sme zrovna minuli čerstvo osadený a on to ešte nestihol zaregistrovať. „To je ešte dobre,“ rozvíjam tému, „to som počul horšiu story. Známym mi rozprával, ako jeho kolega dostal vlnu za úlohu celý týždeň vozit ľudí zo Schwechatu.

Každé ráno, od pondelka do piatku ich vyzdvihoval na letisku. To zrovna rekonštruovali diaľnicu tesne pred Schwechatom, rozširovali ju na tri pruhy a mali tam Section control. Chlapík si myslel, že sa jedná o klasické radary na začiatku a na konci rekonštruovaného úseku a tak pri prvom radare spomalil pekne na osemdesiatku, potom sa rozbehol a pri výjazde, pri druhom radare zasa spomalil na osemdesiatku. Myslel si ako s tým vybral. Prišlo mu päť pokút, presne ako vravíte, na 45 euro. Päť krát 45 euro. Ten týždeň si zarobil 225 euro.“ Taxikár sa uskrnie: „Tiež poznám pár podobných prípadov.“

Čekovacie monitory obchádzame (Checking som urobil už včera večer cez internet). Odbavovacia pani nás uistuje, že „no need to worry o batožinu, v Londýne ju preložia automaticky, netreba sa o nič starať, ide s nami až do New Yorku.“

Po letiskových raňajkách v reštike so slovenskou obsluhou tesne pri našom Gate posedávame na gejtových lavičkách. Čakanie na let nám spestria piloti a letušky, ktorí sa v dobrej nálade naloďujú. Pokúšam sa o vtip: „Je to dobré, pilot nevyzerá byť depresívny.“ Na čo Lucia s vážnou tvárou reaguje: „Nó, aj má šediny, vyzerá byť skúsený.....“ 10 sekúnd pauza a Lucka vybuchla do smiechu. Až teraz jej to zaplo.

Na Heathrow prestup z British Airways na AA (American Airlines). Aj keď máme na prestup hodinu a navyše letíme z toho istého terminálu, terminálu 3, tak sme trochu nervózni a ponáhľame. Raz darmo, let s prestupom absolvujeme iba po druhýkrát. Po pár minútach chôdze smerom „Connecting flights“ narazíme na miestnosť „American Airlines“. Chvíľu váhame. Žeby už tu mali amíci „ňákú“ kontrolu? Uniformovaná AA černoška stojaca pri vchode potvrdzuje. O. K., čo nadělaš, na pokoji nám to nepridá. Našťastie, úradujú traja Američania a tak sa rad mňa rýchlo, o minútku sme v rukách Inda, ktorý je veľmi milý a navyše v dobrej nálade. Odkiaľ sme, kam ideme, za akým účelom tam ideme, čo všetko navštívime: vyspovedal nás s úsmevom rýchlo, dokonca sa snažil vtipkovať na tému drahého New Yorku, naznačujúc prachy šúchajúc palcom po prostredníku a ukazováku („prachaté“ gesto je asi univerzálne celosvetové), poprial nám šťastnú dovolenku a môžeme trieť ďalej. Na týchto veľkých letiskách sú neskutočné vzdialenosti, aj keď sa presúvate len v rámci terminálu.

Nalodujeme sa. Prechádzame cez business triedu. Tak toto už áno, to je iná pohodička, miesta ako dreva, biznisák si môže aj pospať, toto som v lietadle pri lete do Japonska nevidel. Nasleduje niečo ako stredná trieda no a potom, vzadu pri chvoste sedíme my. Jedenásť sedadiel v rade, tri pri okne, ulička, päť v strede, ulička a tri pri druhom okne. Ja sedím s Luckou a Emkou pri okne a vedľa nás na kraji cez uličku Marko. Má šťastie, vedľa neho nesedí nik.

Počas letu si čítam „Nové povídky“ od Zděnka Svěráka. Ach jaj. Náhlera. Ako môže niekto takto krásne vedieť písať? Človečinou to vyslovene prekypuje, hlavne prvá poviedka „Betlémske svetlo.“ Chytá ma komplex. A to som očakával presne opačný efekt. Kedže chcem z našich amerických zážitkov napísať akože cestopis, tak som hľadal inšpiráciu, potreboval som sa, takpovediac, rozčítať, chytiť „spisovateľskú“ slinu. Zatváram oči aj knihu, robím sa, že driemem, ale pritom hrám iba spavé divadlo a v duchu triedim myšlienky. Bojujú vo mne dvaja Lacovia, respektíve Laco s Latsom. Laco je pragmatik, biznis manažér, značne strohý, niekto by povedal až odmeraný a príliš sebavedomý, ako šport vyznáva dynamický bedminton, ale pozor, výlučne dvojhru, pretože sa riadi heslom „za nikoho nenesiem zodpovednosť, kurt musí byť celý môj, každý si je strojom svojho šťastia“, zatiaľ čo Latso je jeho pravý opak, jemná, trochu naivná to duša, ktorá sa vie rozcitlivieť nad každou blbosťou, milovník filmového a divadelného umenia, hudby a literatúry, cestovateľ a dobrodruh, tak trochu bohém, minimálne čo sa týka konzumácie dobrého vína a jedla a ako šport uprednostňuje turistiku, prechádzky v prírode, kde sa nevie nasýtiť jednoducho všetkého, prírody ako takej. Zatiaľ čo Lacovým koníčkom sú excel tabuľky, tak Latso sa vyžíva v akože literárnom písaní (aj keď je pravda, že najprv sa musí rozhýbať = rozpísať, ale keď už je v tom ponorený, tak sa v tom vyslovene vyžíva). Laco vraví: „Strata času, zasa tomu budeš venovať spústu víkendov, tak ako keď si písal Škótsko, či Katalánsko, každý mesiac tomu venuješ dva, tri víkendy a vo finiši aj zopár vianočných dovolenkových dní, nehovoriac o financiách, ktoré do toho vrazíš! A čo z toho?! Myslíš, že to niekoho zaujíma? Neuspokojíš tým absolútne nikoho, iba svoje ego. Avšak čo je najdôležitejšie, aj keby si sa dožil 200 rokov, tak v živote nevytvoríš ničो také, aké zrovna držíš v rukách!“ Silné to argumenty. Vyzerá to tak, že Latso sa vzdáva. Ale maličký chrobáček v jeho hlave predsa len drieme: „No ale,“ začína nsmelo argumentovať, „veď predsa Jožkovi Kaubertovi sa Škótsko páčilo, dokonca povedal ‘Piš ďalej’ . A švagriná Slávka povedala, že prečo to nevydáš. To je však len jedna stránka veci. Páčilo, nepáčilo,“ rozbieha sa Latso, „to nie je jediný dôvod prečo to píšem, je mi jasné, že Svěrák

zo mňa nikdy nebude a už vôbec nie Vilikovský („Letný sneh“ má Latso nachystaný na let naspäť), ale je tu predsa aj rodina, nemusí to zrovna byť literárne „čteníčko jako z partesu“, ale pre moju rodinu to má úplne iný význam. Od Škótska prešli iba 4 roky a vieš ako mi to pohladilo dušu, keď som si to nedávno znovu prečítal? Na spústu vecí som pri mojej zhoršujúcej sa pamäti zabudol, vieš ako mi to dobre padlo si to znovu pripomenúť? Lucia mi tvrdila presne to isté. A to nehovorím čo bude o 20, 30 rokov, či o 50, keď to budú čítať moji vnuci a pravnuci. A aj keby to nikto nečítal, nemôžem si ja s Lucko dopriať to potešenie, na staré kolená, na balkóne v Dúbravke čítať cestovateľské spomienky „z mládí“? Apropó, kvalita“, naberá na sebavedomí Latso, „asi to nebude s mojím rozprávačstvom až tak úbohé. Jožko Žulový, môj spolužiak z výšky vravieval ‘Latso’ (sorry, vtedy ešte len Laco), druhý pokus: ‘Laco dokáže prerozprávať film lepšie ako keby si videl film samotný’ a myslel to vážne, bol taký nadšený z môjho rozprávania o Vykúpení z väznice Shawshank, že sa vyslovene tešil, kedy to už konečne uvidí a keď to konečne videl, tak..... tak bol sklamaný, moje rozprávanie ho zaujalo viac. Dobré, dobré, samochvála smrdí, ale je to fakt. Vieš čo, milý Laco, trhni si, ja si USA napíšem, keď už pre nič iné, tak preto, že písanie je môj koníček, skvelý regeneračný nástroj a koniec koncov,“ na tvári mu zaihrá úsmev, „platíť to budeš aj tak ty 😊.“

Znovu som otvoril oči aj knihu, na chvíľku som sa zadíval von oknom, pomaly presunul oči do knihy a pokračoval v čítaní. Približne dve hodiny pred pristátím som „pohladkáni duše“ dočítal. Hlavu som zaboril do opierky a rozjímam. Skvelý pocit.

Lucia: „Dobré?“

„Výborné!“ odpovedám a robím sa, že driemem.

Na záver letu si púšťam film Confirmation o nominácii černošského sudcu Clarence Thomasa za sudcu najvyššieho súdu (ak by prešiel nominačným „hiringom“, tak sa stane druhým černošským sudcom v histórii na Najvyššom súde USA). V roku 1991 ho nominoval Bush starší a počas jeho nominačného vypočúvania sa objavila Anita Hill so svedectvom, že ju ako podriadenú zamestnankynu v osemdesiatych rokoch sexuálne obťažoval. Veľmi zaujímavý film, tak ma to vtiahlo, že som pozeral do poslednej možnej chvíle. Bohužiaľ, nestihol som, takže pointu vám neprezradím, ani keby som chcel, monitor zhasol, vystupujeme. Nevadí, dopozieram po ceste naspäť, prípadne si film pozriem doma, veľmi som zvedavý, či sa Thomas na Najvyšší súd nakoniec dostal, alebo nie. Zatiaľ to vyzerá, že nie, Hill je veľmi presvedčivá, aj keď Bush je na jeho strane..... Uvidíme. „By the way“,

budovu Najvyššieho súdu nemáme síce v našom washingtonskom skedjúl, ale ak to bude v dosahu, tak tam určite zjdeme, túto budovu som videl už v tolkých amerických filmoch, žeby sa patrilo ju kuknúť aj naživo 😊.

Stojíme v rade, čakáme na odbavenie. Sme jediní, kto má formuláre ESTA vypísané už z domu. Vytlačil som ich každému osobne a každý si ho pekne za seba podpísal. Čakáme a ja držím v ruke osem tlačív A4 zopnutých pekne po dvoch, titulná a zadná strana zvlášť. Doma som v tom videl veľkú výhodu, pretože som všetky kolonky vypísal pekne na počítači, akurát X-ká pri Yes/No otázkach a dátum som dopísal perom, no teraz začínam mať obavy, či to nebudem musieť prepísať. Dôvody sú dva, po prvé, ako som už spomínal, sme jediní a po druhé, tlačivo, ktoré si všetci vypisovali v lietadle, alebo v chvate až tu na letisku, má rozmer približne jednej tretiny z mojej á-štvrky. Uisťujem sa pohľadom, že moje tlačivo je síce úplne identické, obsahom i formou, v tom by problém nebol, ale moje je proste príliš veľké. „Asi ho budem musieť vystrihnúť,“ vravím Lucke. „Zatiaľ počkaj, uvidíme.“ Rad sa mňa rýchlo, imigrační úradníci operujú asi pri desiatich prepážkach za pomoci dôrazného mexičana, ktorý každému osobne oznamuje číslo boxu, ku ktorému sa má postaviť. Sme na rade, ušla sa nám sympatická černoška. Podávam jej tlačivá a pasy. „Jedno stačí,“ vracia mi tri formuláre ESTA späť. A vida, stačí jedna ESTA za celú rodinu, dokonca ani veľkorozmerný formát jej nevadí. „Postavte sa pred kameru, priložte sem palec, teraz zvyšné štyri prsty, aký je dôvod vašej návštevy, kde budete ubytovaní, čo plánujete navštíviť, kedy sa vraciate, Ema,“ ukazuje na Emku, aby zopakovala ten istý proces ako ja, foto a odtlačky prstov. Po nej Marko a Lucia. „Formulár ESTA odovzdajte pri východe. Prajem vám príjemnú dovolenku,“ s úsmevom mi podáva pasy pasováčka.

„Pri odchode z USA?“ , pýtam sa.

„Nie, pri východe z letiska,“ ukáže svoje biele zuby v plnej paráde.

Prebehlo to fakt rýchlo, napriek množstvu ľudí sme to zvládli za 30 minút (13:10 až 13:40), samotné odtlačkovanie a otázky zabrali nanajvýš tri minútky. Chvalabohu, nenaplnili sa upozornenia typu „rátaj dve až tri hodiny, tolko na letisku určite stráviš.“

Vychádzame chodbou do vedľajšej haly. A hrome, tešil som sa predčasne? Ďalší rad, aj keď tentoraz oveľa menší. Znovu zopár otázok ohľadom nášho pobytu („Dovolenka alebo pracovne?“) a kontrola cez skenery, vrátane príručnej batožiny, topánok a opasku, ako keby sme sa nalodovali na let. Cca päť, desať minút a konečne môžeme ísť po batožinu.

Všade zákaz fotenia, čo si asi nevšimla Ema a chystá sa si to tu cvaknúť. „Šibe ti?“ púšťame sa do nej, „nevidíš, že je tu zákaz? Ty chceš, aby ťa vrátili domov?“

„To bolo iba v tej prvej hale, nevšimla som si.....“

„Tu to máš rovno pred očami,“ ukazujem jej nápis na plagáte.

Pred letiskom rad na taxíky, ale pekne organizovaný. Taxíky sa posúvajú v kolóne a rad čakajúcich pasažierov s kuframi paralelne vedľa nich, usmerňovaný moletnou černoškou. Na vedľajšej ceste zastane veľký čierny džíp s ručným nápisom UBER na á štvorke za sklom. Vystúpi asi štyridsaťročný chlapík a veľmi hlasným, sebavedomým prejavom ponúka svoje služby. Z „taxikového“ radu sa síce nepohol nik, ale zrovna prichádzajúca mladá rodinka s deťmi si to zamierila rovno k nemu. Stavíme sa na koniec radu a o dve minútky sa nás organizátorka pýta, koľko nás je a koľko máme batožín. „Číslo 123,“ vraví a ukazuje na taxík približne štvrtý v poradí.

Taxikár, štíhly, mladý mulat, nám pomáha naložiť kufre.

„Hotel Holiday Inn Times Square,“ oznamujem mu.

„O. K., that´s flat rate plus toll bridge,“ oznamuje mi. Nemám páru „o co tady kráčí“ a asi to na mne vidno. „Flat rate, 68 dollars,“ opakuje, „plus toll bridge.“

Lucka po chvíli: „Laci, nejde mu taxameter.“

„Ja viem, ideme na paušál, 68 dolárov plus oni tu majú clá za mosty, za prejazd mostov,“ využívam znalosti od scestovaných kolegov.

Už po prvých kilometroch jazdy zažívam kultúrny šok. Tak toto som naozaj nečakal. Popri ceste špina, odpadky, všade porozhadzované plastové fľaše. Očakával som Nemecko. Veľmi rád chodím do Nemecka, všetko tam funguje, všetko čistučné, upravené, výborné služby, skvelá strava. Vždy keď porovnávam dáku krajinu, tak Nemecko je etalón, absolútna hodnota, viac už proste nemôže byť,..... No,nemôže..., ako sa to vezme, môže. Po návšteve Japonska som mnohokrát použil výraz „Tak to by aj Nemcom padla sánka.“ Naozaj som musel Nemecko prehodnotiť a napríklad v službách, čistote a technologickej rozvinutosti krajiny som jednoznačne musel etalón absolútnosti nahradiť Japonskom. Avšak keď zosumarizujem všetko cakom-prásk, až do špiku kostí, tak o povestné prsia stále u mňa vedú Nemci, hlavne z dôvodu, že Nemecko

nie je také prepchaté (Japoncov sa tlačí na ostrovoch 128 miliónov), história miest z hľadiska kultúrnych pamiatok je predsa len môjmu srdcu bližšia a Nemecko pôsobí v porovnaní s Japonskom predsa len pohodovejším, menej uponáhlaným dojmom.

No a tak prehodnocujem, človek mieni, osud mení. Etalón u mňa znamená jedna, čiže Nemecko je jedna a Japonsko povedzme 0,99. Kebyže mám posudzovať New York podľa cesty z letiska na hotel, tak by sme sa vyšplhali sotva na 0,8. Ešte aj tie cesty sú úplne niečo iné, ako som čakal, podobajú sa Bratislave, pomerne veľa výtlkov, amatérsky zaplátaných dier, neprofesionálne pôsobiacich rozkopávok.

Prekvapuje ma množstvo japonských áut. Samá Toyota a Honda. Taxikár: „Honda je číslo jedna“ a po sekunde dodá: „Honda a Toyota.“ Nech je ako chce, kraľujú tu jasne Japonci: Honda, Toyota (mne sa zdá Toyot viac ako Hónd 😊) a Nissan, potom Hyundai a až za nimi domáci Ford a Chevrolet. VW, Audi a Mercedes vidno zriedka, na BMW si nepamätám a iné európske značky nevidno vôbec.

Ďalšia vec, ktorú musím na fleku prehodnotiť: doprava. Náš taxikár jazdí ako rodený Ital systémom brzda – plyn – trúba. Neustále vytrubuje, každý, kto sa chce zaradiť pred neho je „Stupid“, zatiaľ čo on obieha absolútne všetko a pchá sa do medzier, do ktorých by sa ledva vošla motorka. Zaujímavé, že vždy sa mu podarí vynútiť si svoje miesto. Jeho absolútnou špecialitou je obiehajúce cez odbočovacie pruhy. Sme v pravom pruhu, vedľa nás je prázdny odbočovací pruh. Od definitívneho oddelenia nášho a odbočovacieho pruhu nás delia tri, nanajvýš štyri autá, no jemu to aj tak stojí za to. Dupne na to, vyrúti sa do odbočovacieho pruhu, obehne tri autá a vynúti si návrat do nášho pruhu. Ak má pocit, že mu posledné predbehnuté auto nerobí dostatočne promptne miesto na zaradenie, tak okamžite trúbí a ak si predbiehaný vodič dovoľí odtrúbiť, tak mu ruky vyletia ako pravému Italovi a z úst sa mu rynie sprška nezrozumiteľných slov. Rozumel som jedine Stupid. Tak toto som takisto nečakal. Potom, ako ma Maroš upozorňoval, ako je tu všetko tip-top predpisové, ako jeho kolegu dvakrát predviedli policajti, ale aj po mojich „napozeraných“ amerických filmoch a dokumentoch na ID (Investigation discovery) som bol na 100% v tom, že tu sa jazdí ako v bavlne, každý, keď už sa výslovne pri jazde neusmieva (nie, až takú naivnú predstavu som naozaj nemal 😊), tak minimálne jazdí vzorovo, každý dodržiava rýchlosť, na prechodoch dávajú vodiči automaticky prednosť chodcom, jednoducho, dodržiavajú sa pravidiel.

Pokúšam sa nadviazať komunikáciu s taxikárom. Veľmi ma zaujíma odkiaľ je, podľa fyzimónie by som

ho radil niekam buď do Južnej Ameriky, alebo do oblasti Malajzie, Filipín, „anebo tak něco,“ ale spýtať sa ho priamo mi príde neslušné, aj keď ja som mu vysvetlil, kto sme a odkiaľ sme. Skúšam to cez šport: „V New Yorku je hokej veľmi populárny, že?“

„Je, jasné, aj basketbal a basebal. A futbal. Americký futbal, You know“ chytá sa. „U nás je najpopulárnejší kriket. Poznáte kriket?“ pýta sa.

„Of course,“ pritakám.

„Ja som z Bangladéša a tam je najpopulárnejší kriket.“ No vida, nakoniec to bolo oveľa ľahšie ako som očakával, takže Bangladéš. Nedá mi to a zisťujem ako dlho tu už je.

„12 rokov, pred dvanástimi rokmi som prišiel aj s rodičmi.“

Odhadujem ho tak na 26 rokov, takže inú verziu príchodu, ako rodičovskú, som ani nečakal.

„New York je krásne mesto,“ rozrečnil sa, „ale veľmi drahé. Navštívte Brooklyn a Manhattan (až na tretíkrát som pochopil, že hovorí o Manhattane, mal som pocit, že nám odporúča „Maratón“).“ Prechádzame cez most.

„Toto je rieka Hudson?“, pýtam sa, akože odborne 😊.

„No, this is East river, Hudson is on the opposite side of Manhattan (maratón 😊).“

Naozaj nedokážem pochopiť, ako môže niekto takto vyslovovať Manhattan.... Krucinál, žeby naozaj myslel nejaký maratón....hmmm..... fakt ma nič také nenapadá.

Pýtam sa ho na názov mosta v pozadí po našej lavici, ale bohužiaľ, nič mu nerozumiem. Spomína nejaký brid a tak to radšej nechávam bez odozvy. Jediné, čo som pochopil bolo, že my prechádzame cez most Queensboro.

„Ukážte mi ten voučer ešte raz,“ pýta si znovu náš hotelový vaučer a študuje adresu. „O. K., 39th street, You know, v tejto oblasti sú až tri Holiday Inn.“

Odbočujeme na „našu“ tridsiatu deviatu stritu. „Ty vole,“ vravím si, „ako Bratislava v deväťdesiatych rokoch.“ Cesta samý výtlk a záplata, absolútne fušersky osadený kanalizačný poklop, vyčnieva dobrých 7 centákov, do toho naráziť, tak to je naozaj o nápravu.

„Here we are,“ spokojne nám ukazuje hotel.

„Koľko platím?“

„91 dollars.“

Dávam mu stovku: „Is it O. K.?“

„Yes, Thank You Sir. Chcete účtenku?“

„No,“ mávne rukou. Presne ako u nás 😊.

Na hoteli sklamanie, je 14:50 a „izba bude až od 16:00.“ Recepčná si pýta bankovú kartu ako garanciu a ja sa ako vždy uistujem: „Ale ja už som platil.“

„I know, len pre prípad of some extra payments.“

Naschvál jej podávam debetku, vravím si, vyskúšam. Karta prešla bez problémov.

Odkladáme batožinu, 5 USD porterovi.

Čas vyplníme posedením v reštaurácii EOS, presnejšie „v snack EOS“ (myslím, že tento prívlastok, ktorý uvádza aj mistr Gúgl toto zariadenie

vystihuje lepšie). Nachádza sa cez cestu skríža na rohu „našej“ 39th street a deviatej Ave (Avenue). Nemáme zrovna chuť vandrovať a tak sa tam rovno presúvame. Nastáva dilema. Sú približne tri hodiny a tak neviem, čo si dať a či si vôbec niečo dať. Nie je čas ani na obed a ani na večeru. No jo, ale u nás je už 9 večer. V lietadle, cca o 12:00 sme dostali snack. Čiže u nás bolo 6 večer, čas mojej večere, takže by som mal byť O. K. Ale nie som, hladný som ako vlk. Asi bol snack malý. A tak: Palacinka „jak“ víno 😊 (3x, Marko burger), pivo „jak“ jablkový mušt (dáme si ho s Markom dvakrát). Naozaj sa potvrdzuje, že keď dvaja robia to isté, nie je to to isté, špeciálne keď tých dvoch oddeľuje oceán. Na druhej strane, asi sa netreba striktnie držať slovníkových prekladov a netrvať zanovito na tom, že „pancake“ je len a len to, čo mi doma robila mamička a predstavovať si pod tým dogmaticky celosvetovo to, čo nás naučili v jazykovej škole: Pancake rovná sa palacinka. Tu nám priniesli asi centimeter hrubý koláč na spôsob našej bublaniny urobený a servírovaný na panvici so sirupom („Is it maple sauce?“, pýtam sa čašníka. „No, it´s.....“ Sorry, nepochopil som 😊). No jo, je to fakt. Je to pan-cake, koláč na panvici? Je!

Čas vyplníme posedením v reštaurácii EOS

Palacinka „jak“ víno 😊

....pivo „jak“ jablkový mušt

A ešte k tomu pivu. Pri objednávaní sa čašník pýta ukazujúc na Marka: „Už má 21?“ . Pritakáme. „Can You show me some ID?“ Lucia vytiahla Markov pas. „O. K., Thank You.“

Konštatujem, že zatiaľ som sklamaný, špina, rozbité cesty. „Fakt sa potvrdzuje, že cestovanie rozširuje obzory. Mám 50 rokov na Ameriku nejaký názor, som tu 2 hodiny a mením ho“ (Ja viem, že blbosť, ako môžem mať na Ameriku názor 50 rokov, keď mám zrovna 50 rokov? Názor môžem mať tak nanajvýš 30, 35 rokov. Je však zaujímavé, že sa nikto „nechýtil,“ špeciálne Ema, s ktorou to značne pubertálne máva, má momentálne konička chytať za slovíčka a tak sa v duchu čudujem, že sa neozvala jej typickým ironickým spôsobom: „No jasné, už od kolisky máš jasný názor na Ameriku!“ Naša zlatá pätnástka😊).

Lucka: „Ale do filmov vedia vybrať prostredie. To naši točia samé depresívne filmy zo zdevastovaného prostredia“ Ja: „To nie je len o tom, neboj sa, aj oni točia z rôznych spoločenských skupín filmy, hlavne nezávislí filmári, ale to je aj o tom, čo chce trh. Proste tento typ filmov nie je žiadaný. Ľudia sa radšej smejú. Občas niečo prerazí aj v Hollywoode, napríklad Precious, ale vo všeobecnosti sa toho veľa do Európy nedostane.“

Vonku medzi autami sa pretĺka vojnový veterán s „vietnamským“ transparentom a pýta peniaze od vodičov. Na veterána nevzerá a úsmev má od ucha k uchu, akoby sám neveril svojej role.

Pancake sme spalali, na rad sa dostala téma slovenských „nijorčanov“. „Šatan tu žije,“ vravím, „jemu tu chodia aj deti do školy.“

„Sranda,“ krúti hlavou nechápavo Lucia, „to by som ja nedokázala, na mňa je to príliš veľké. Naša malá, zlatá Bratislava.“

„Ja si myslím, že u neho trochu zohráva rolu aj fakt, že ho obrali o 150 milónov korún na Slovensku,“ rozvádzam.

„Čo, čo, čo?,“ zbystrí Emuš, hokejová to fanatička a tak jej zhruba vylíčim, ako ho mafia obrala o 150 milónov pri investícii do golfového rezortu pri Senci a ako to dopadlo typicky slovensky, nikto nebol potrestaný, nikto nenesie zodpovednosť, žiadny rezort nestojí a akože sa nič nestalo, až na nejakého Šatana a jeho 150 melónov, je tam toho. Vždy to podávam týmto sarkastickým spôsobom. Musím, pretože kebyže to podávam vecne, tak sa, ako vždy, rozčúlil do nepričetnosti..... Joy! Strašne ma serie takáto nespravodlivosť!

„Asi áno,“ pritaká Lucka, „on asi na Slovensko trošičku zahorkol.“

„Aj Peter Breiner tu žije,“ rozvíjam tému, „prestahoval sa sem z Toronta. On je neskutočne nadšený z New Yorku, hlavne z množstva kultúrnych podujatí. Čítal som zopár článkov od neho, najviac sa mi páčilo, keď radil slovenským kvázi hudobným celebritám, aby sa previezli newyorským metrom, vraj by sa hneď vrátili na zem. Spomínal, že na desiatich zastávkach metra stretol dvakrát toľko hudobníkov, ako má celé Slovensko, dvakrát toľko kvalitných hudobníkov, pričom niektorí z nich by vraj na Slovensku boli absolútne celebrity, alebo naopak, mnohé slovenské hudobné celebrity by si v newyorskom metre neškrtli. Ja mu aj verím,“ pokračujem, „veď koľko má New York obyvateľov? 12 milónov? Viac ako dvojnások Slovenska. Tu musí byť pretlak kvality, navyše, keď sa sem hrnú hudobníci z celých Spojených štátov a keby len zo Spojených štátov, ale z celého sveta!“

Malá pauza a vraciam sa k Breinerovi: „Ale uvidíme, čo bude o pár rokov, aj keď prišiel do Toronta, tak vypisoval nadšené „Javorové listy“ do Sme, vo „Večeroch Milana Markoviča“ ospevoval Kanadu ako etalón demokracie a vzor pre všetkých, špeciálne pre Slovensko zmietané mečiarizmom. Pamätám si, ako u Markoviča čítal názorné príklady z Kanady, ako tam funguje demokracia, ako odstupujú ministri aj za najmenší prehrešok a tak ďalej. Fakt je, že keď som to vtedy počúval, tak som mal husiu kožu a zimomriavky a závidel som nielen Breinerovi, ale každému Kanadanovi. No jo, prešlo pár rokov a bolo krásne pozorovať, ako sa Javorové listy menili, tie posledné boli otočka o 180 stupňov. Totálna kritika korupcie a byrokracie v Kanade, kritika dojenia štátnych financií papalášmi takým spôsobom, že som si pripadal, akoby som čítal o Slovensku.“

„A možno aj Bondra, neviem,“ držím sa témy, „ale toto nie som si istý, on možno žije niekde inde v USA.“ (Doma po dovolenke gúglim: „Peter Bondra je ženatý a s manželkou Ľubou má tri deti - Petru, Davida a Nicholasu. Žijú v americkom štáte Maryland (mestečko Riva). Obaja synovia hrajú aktívne hokej, nosia rovnaké číslo dreсу ako ich otec“. Zdroj Wikipédia).

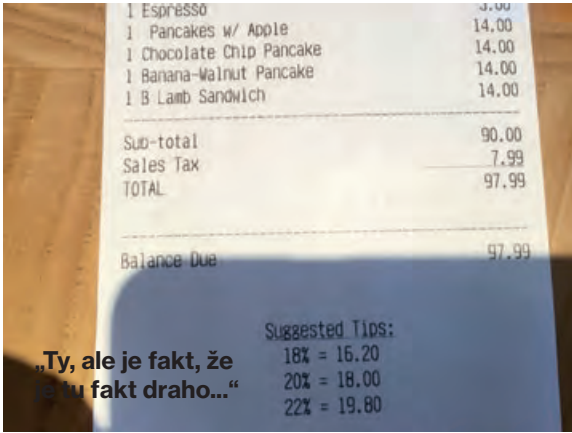
Pýtam si účet. Tak teda uvidíme, ako to tu s tým sprepitným funguje. Pokým ho čašník prinesie, tak im vyrozprávam story kolegu Melana, šéfa našej firmy v Českej republike. On keď bol s rodinou v New Yorku, tak sedeli niekde na obede, či len tak na nejakej káve, to si už fakt nepamätám. Čašníčka im priniesla účet na 52 dolárov. Vraj jej nechal 60 a ona začala vrieskať: „Only 60? What was wrong?“

Marko: „Tak to by som jej nenechal ani tých 8 dolárov!“

„No, on mal viac takýchto príbehov, raz dal dokonca taxikárovi menej, ako si od neho pýtal. Tiež išli z letiska a vraj mu taxikár povedal zmluvnú cenu 55 dolárov plus mostné poplatky. Keď ich priviezol na hotel, tak si vypýtal, neviem, nepamätám si, povedzme 80 dolárov. To sa ale Melanovi zdalo veľa, mal pocit, že ho taxikár klame a tak mu dal menej, neviem, to si tiež nepamätám, ale proste menej ako si vypýtal, povedzme 70 dolárov. Nielenže mu nedal sprepitné, ale nedal mu ani toľko koľko chcel. Dal mu asi 70 dolárov a zdrhol do hotela. Vraj ich aj chvíľu taxikár naháňal.“

Prichádza účet. Odporúčané sprepitné je tam pekne vypísané. Nechávam 120 dolárikov, Lucii sa to zdá veľa: „On sa tam potom rozprával s kolegom a pozerali na nás. Vyzerali spokojní, asi toľko nečakali, asi si dal veľa.“

„Neviem, všetci vravia, že 20%, však to máš aj na bločku. Ty, ale je fakt, že je tu fakt draho, trikrát palacinka, jeden burger, štyri pívá, tri limonády a dve kávy za 120 dolárov. No.... budeme si musieť zvyknúť na iné taxy. Nevadí,“ uzatváram to ako na každej dovolenke, „sme tu iba raz za život.“

Presun na hotel. Za recepcným pultom sa vymenila smena. „Yes, internet je na izbe zdarma.“ Jemne objemnejší mládenec nám podáva kartičky od izby. 36. poschodie, vo výťahu zisťujeme, že úplne najvyššie. Pána beka, to má fakt 36 poschodí? Zvonku tento slížik tak vôbec nevyzerá.

„Prvé čo na izbe urobím je, že sa prezlečiem do kraťasov a dám si sandále,“ vravím vo výťahu, „neskutočne kúria.“

By the way: Letiskový personál a aj recepcní hovoria zrozumiteľne! Teším sa!

Izba ako zo škatuľky😊. Doslova. Lucia neverí, že to je izba pre štyroch😊: „Určite nás oklamali, to je obyčajná dvojka.“ Naozaj to vyzerá tak, posteľ je trošku širšia jednotka. To bude problém, pri mojich spacích „širokých“ zvykoch sa tu dobre vyspať. Izbička naozaj dvakrát dva, keď to preženiem, vytvára veľký problém s vyložením štyroch kufrov, úzka skriňa so zopár vešiakmi. „Laci, to nie je skrina iba pre teba,“ upozorňuje ma Lucia, keď som si do skrine vyložil moje vešiaky s trinástimi tričkami a polokošelami, jedným svetrom a dvojimi kraťasmi.

Gúglujem, čo je poblíž, čo by sme mohli navštíviť ešte dnes pešibusom. U nás je síce už takmer 11, ale držíme sa hesla, že najrýchlejšie sa aklimatizuješ, keď vydržíš. Takže dnes do postele najskôr o deviatej (u nás o tretej ráno).

Mistr Gúgl nám radí, že čo by kameňom dohodil máme Madisson Square Garden (to navrhol Marko), samozrejme Times Square a aj slávna 5th Avenue je pomerne v dosahu. Urobím si pár poznámok na hárok papiera o polohe dnešných destinácií, aby sme zbytočne neblúdili

„Po ceste musíme niekde kúpiť plagy, adaptéry na 120 V,“ oznamujem posádke, „pozerajte elektro obchody.“

Vyrážame k Madisson square garden. 35°C, mesto sála. Na toto máme na dovolenkách šťastie. Z hotela po tridsiatej deviatej smerom k ôsmej Avenue, odbočka doprava a po ôsmej Avenue na tridsiatu tretiu. Very easy. Ihneď za odbočkou na druhej strane cesty je elektroobchod. S Markom kupujeme 2 kusy zástrčkového adaptéra, 40 dolárikov, kus za 20. Neuveriteľné, aké je to malé a ľahké. Čakal som oveľa väčšiu krabičku. Však predsa okrem prevodníka z našich zástrčkových vidličiek to musí aj transformovať prúd, či nie? No, snáď to bude fungovať. Predavač sa poradí s indickým postarším majiteľom, podá mi kartičku veľkosti vizitky a vraví: „Keď budete chcieť ešte niečo, tak prídte k nám, na ďalší nákup vám dáme zľavu 50%.“ Vonku si všímam, že v jeho blízkosti sú ďalšie dva elektroobchody a tak mi je jeho veľkorysosť zrazu zrozumiteľnejšia, aj keď som stále na pochybách, 50% sa mi zdá naozaj veľa.

„Obchody tu vyzerajú ako na Obchodnej v deväťdesiatych rokoch,“ neubránim sa kritickkej poznámke.

Blížime sa k Madison Square Garden. „Aha, Penny Station, odtiaľto by sme mali ísť vlakom do Washingtonu,“ reagujem na nápis nad vchodom do Madison Square Garden z tridsiatej tretej strít, ale sám o tom nie som na sto percent presvedčený. Železničná stanica pod hokejovou halou?

Marko obieha halu ako na trňoch: „To je taká ikonická stavba, najslávnejšia športová hala na svete.“ Nedá mu to a pýta sa policajtov. „Dnes tam je nejaký koncert, ale zajtra od tretej tam môžeme ísť,“ je celý nažhavený. Pomáhame mu hľadať hlavný vchod. O. K., here it is, zrovna sa tam schádzajú nejakí jehovisti, asi náky náboženský koncert, see You tomorrow.

Presúvame sa po tridsiatej tretej smerom k piatej Avenue. Kvalita ciest aj obchodov sa zlepšuje. Kráčame po vychýrenej piatej Avenue. Na križovatkách som uviedol do života nový slogan: „Máme bielu, môžeme,“ na čo Marko zareagoval s úsmevom: „Tu sú ale rasisti.“ Fakticky, chodci nemajú klasickú zelenú, ale bielu postavičku.

Ema ožíva, je vidno, že nejaký ten obchodík jej už padol do oka a je mi úplne jasné, kde bude chcieť tráviť voľné chvíle.

„Aha, NBA obchod,“ ukazujem posádke. Tentokrát pookrial Marko, aj keď ja nerozumiem dosť dobre prečo. Odkedy je Marko basketbalový fanda?

Pár metrov za NBA šopom sa objavil pekný kostolík. St. Patrick's Cathedral, katedrála svätého Patrika, ako som si neskôr vygúglil. Smola, Emu stál sladký smäd návštevu kostola, teda nielen Emu, solidárne sme vyšli pred vchod s ňou všetci. Dozorca vo vchode ju slušne vykázal: „Sorry, s plechovkou tam nemôžeš,“ a tak som sa poslušne vrátil, aj keď ja už som bol za čekpointom aj s mojou fľašou minerálky. Minerálka v priesvitnej plastovej fľaši je O. K. V duchu som si zrekapituloval zastávku v potravinách na občerstvenie, ktorú sme absolvovali pred piatimi minútami a aj kázanie, ktoré som tam tradične Eme dal: „To si musíš kupovať tieto sladké žbrndy, nemôžeš si kúpiť minerálku, ako my všetci? Samý cukor, nechápem, ako to môžeš piť.“ „Hm, môžem,“ odvrkla otrlo Ema. Samozrejme, že pred kostolom by som jej to najradšej pripomenul znovu, ale kúšem si do jazyka, dosť bolo. Navyše ju tak trochu chápem, v jej veku by ma asi tiež lákali nové, imidžové, americké, atraktívne fľaše, ktoré som v živote nevidel.

„Aspoň že tu nerobia z toho takú vedu ako v Taliansku,“ uzavrela tému kostol Lucka, narážajúc na zákaz vstupu žien do kostolov v Taliansku s odhalenými ramenami a v krátkych sukniach. „Si to videl? Púšťali dnu aj v minisukniach a s holými ramenami.“

Obchody tu vyzerajú ako na Obchodnej v deväťdesiatych rokoch

Kovové mreže na chodníku slúžia ako prirodzená ventilácia metra. Výsledkom je, že vlak síce nevidíte, ale ho počujete, čo nám hlavne spočiatku robilo trošičku problém a neustále sme sa obzerali, odkiaľ ten vlak prichádza.

Madison Square Garden

Horace Greeley (1811–1872),
zakladateľ novín New-York
Tribune, neskôr kongresmen
a kandidát na amerického
prezidenta

„Máme bielu, môžeme“

Kto by si nechcel zvečniť,
že navštívil Piatu Avenue?

Nijorský drožkár ma víta
Bean-ovským pozdravom 😊

Nijorská knižnica

Pokračujeme po piatej až na päťdesiatu druhú strít, odbočíme doľava a ideme až na siedmu Avenue, znovu doľava a už sa blížime k Times Square. Národa ako dreva. Krátke posedenie na červených schodoch a nastal čas na návrat na hotel. To je fakt sila, to množstvo ľudí, človek sa musí doslova predierať, situáciu neulahčuje ani pomerne veľa rozkopávok.

Maník na Times square s transparentom „Potrebujem prachy na trávu. No a čo, nebudem vám klamať“. Lucia: „No určite, nikto mu nedá.“ Ja: „Turisti, ktorí sa s ním chcú vyfotiť“. (Aj mňa to lákalo, ale vyhrali výchovné účinky na deti 😊).

Lucka chodí ako živá mŕtvola, melie z posledného. Časový posun. Je cca 20:00, čiže u nás sú dve v noci.

„Chodte na izbu, ja idem kúpiť ešte jeden plug,“ cestou sme si vydiskutovali, že dva budú málo, definitívne ma zlomilo, keď mi Emka oznámila, že jej sa baterka na mobile vybije za 2 hodiny a ja pritom budem denno denne nabíjať baterky do foťáku, občas mobil, plus laptop, no a k tomu ešte Markov mobil a laptop a Luckin mobil.

Kupujem tretí plug s 50% zľavou za 10 USD, fakticky to funguje, bez náznaku zaváhania mi dali zľavu plus bonus: „Kupón si nechajte, nabudúce máte 50% zľavu.“ Sila, nekonečný 50%-tný kupón.

Na izbe problém s batožinou. 4 kufre a hlavne Luckin a Emkin, ktoré sú systém „pol na pol“ (zips majú presne v strede a šatstvo uložené v obidvoch poloviciach), čiže stále otvorené, je problém uskladniť. Marko a Emuš sa pohádajú. Ema: „Odteraz už kupujte dve dvojky, nemusíme spať všetci spolu.“ Nakoniec sme sa zhodli, že keď už večer prídeme finito na izbu, tak jeden kufor môže byť roztvorený za vchodovými dverami na chodbičke, veď predsa keď už nikam do rána nepôjdeme, tak tam môže byť.

„Bridž! Ty vole, až teraz ma to napadlo. Bridž, most. On myslel bridž, keď vŕavel brid, ten bangladéšsky taxikár,“ chválím sa mojím náhlym osvietením.

Zopárkrát sa mi stalo, keď som s pánom Fichnom riešil obrázky do našich výrobových prospektov, že mi oponoval v mojom výbere obrázku spôsobom: „Ľudia! Mne tam chýbajú ľudia. Bez ľudí to nie je ono.“ Musím povedať, že táto „umelecká“ filozofia je aj môjmu srdcu blízka a preto ponúkam hneď dve St. Patrick's Cathedral „ľudské“ alternatívy. Do ktorej kategórie sa radíte vy? Ktorý obrázok katedrály svätého Patrika sa vám páči viac? Niektorá z „ľudských“ alternatív na tejto dvojstrane, alebo „neludská 😊“ alternatíva na strane nasledujúcej?

St. Patrick's Cathedral,
katedrála svätého Patrika

Dozorca vo vchode ju slušne vykázal:
„Sorry, s plechovkou tam nemôžeš“

Zátišie Lucka a džíp

....a už sa blížíme k Times Square

Times Square Stairs to nowhere, alebo Red Stairs Times Square slúžia ako oddychovo-vyhliadkové hľadisko na Times Square

HUMANEWATCH.ORG
HOLD THE PHONE
The humane Society of the United States only gives 1% of its income to fund pet shelters.
HUMANEWATCH.ORG

★★★★★
THE FUNNIEST MUSICAL IN 400 YEARS!
LOL
SOMETHING ROTTEN!
THE BOYS OF SUMMER
FULLY COMMITTED
NONSTOP LAUGHTER!
GENTS • LUGGAGE
START AT ONE

Kinky Boots

LIEUTENANT COLONEL
FRANCIS P. DUFFY
MAY 2 1875 - JUNE 26 1932
CATHOLIC PRIEST
CHAPLAIN
145TH U.S. INFANTRY
OLD 8TH NY
A LIFE OF SERVICE
FOR GOD AND COUNTRY
SPANISH AMERICAN WAR
NEW YORK NATIONAL GUARD
MEXICAN BORDER
WORLD WAR
DISTINGUISHED SERVICE CROSS
BY CONGRESS
HONORARY MEDAL
OF THE ARMY
JUNE 26 1932

7:6
2016
TOSHIBA
92°
TOSHIBA
america

MARRIOTT MARQUIS
HARRYS.COM
Sharperer.
Less Expensiver.
3 COUNTRIES
3 COUNTRIES
THIS WAS FOURTH
CON

Približne takto nejako si predstavujem dokonalý opak onoho biblického „Hlas volajúceho na púšti“ ☹️

Až na izbe si uvedomujem, že nie som vôbec hladný. Druhá večera netreba, metabolizmus má nočný režim a tak mu večera o tretej (u nás o deviatej) stačila. Podobne sme na tom všetci, nikto ani len nenaznačil, žeby bol hladný.

Naťahujem čas ako sa len dá, chcem dodržať pravidlo, že na časový posun sa aklimatizuješ najrýchlejšie, keď ideš spať striktne podľa „ich“ časov. Je 21:00, u nás 3 v noci a zaspal by som ako kabel. Ale nútim sa písať si na počítači poznámky z prvého dňa pobytu, len aby som natiahol čas. Po 21:30 zavieram počítač, čakanie na Emu, ktorá ma predbehla v kúpeľni, sprcha a o 22:00 (u nás 4 ráno) som sa uložil. Lucka má už hodinu a pol spánku za sebou 😊.

Výhľad z našej hotelovej izby. Vzadu Socha slobody. Neveríte? Nemusíte, ale je to tak 😊. Šípka naozaj ukazuje Sochu slobody.

„Aké je Japonsko?“ 24. júla (nedeľa)

O štvrtnej som hore (u nás je desať). Bože, ako toto vydržím do siedmej, keď začínajú raňajky? Naše decká sú perfektní američania aj doma, sú prázdniny a tak Ema chodí spať po jednej a vstáva okolo jedenástej a Marko ešte plus dve hodiny k tomu. Čiže im nebude robiť žiadny problém tu pospinkať do 7:00 (u nás jedna po obede). Prevaľujem sa viac ako hodinu, nakoniec sa mi zázrakom podarilo po piatej zaspáť, zobudím sa o 6:16.

Dopisujem zápisky zo soboty.